

OHJAKEMAA ~IX~

JAEWULKA

T. H. Hukka

OHÐAKEMANA IX

JAEWULKA

Omale perhelaumalleni ja hengenheimolaisille,
tämän maailman erilaisille
eksyksissä oleville,
jotka aavistavat oikean suunnan,
mutteivat vielä tiedä oikeaa reittiä.
Kaikkeuden Luojalle kunniaksi,
kenties siemeneksi,
jolle Luoja antakoon kasvun,
jos niin tahtoo,
rikkakasviksi massaviihteen peltoon.

T. H. Hukka

OHDAKEMAA IX

Jaewulka

© 2020 Hukka, T. H.

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD - Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-802-533-7

Kuvitus ja kannen suunnittelu: T. H. Hukka

PROLOGI

Lähes siitä saakka, kun opin kirjoittamaan, olen kirjoittanut omasta itsestäni ja elämästäni. Ja niin kauan kuin itse muistan, olen sisimmässäni uskonut siihen, että on olemassa yksi persoona, joka näkee, mitä kirjoitan, vaikka ihmisiltä olenkin pyrkinyt salaamaan asioitani. Tiedän siis, että tuo persoona, joka on itse Totuus, näkee tämänkin kirjoitelmani, jossa yritän kuvata elämäni ja kaikkea sitä, mitä olen sisälläni tuntenut ja ajatellut. Tiedän, ettei tuo kaiken yläpuolella oleva, Kaikkeuden Luoja, tuomitse minua. Aikani harhailtuani olen etsinyt turvaa Hänen suojastaan ja viisautta Hänen Totuudesta. Koska Hän on itse Rakkaus, Hän armahtaa sen, joka Häneen turvautuu.

Elämäni alkoi Argillan valtakunnassa, Neljän Valtakunnan Sodan aikaan, kun Suuresta Auringonpimennyksestä oli kulunut yli viisikymmentä vuotta. Äitini Jiska Nathanaelintytär oli Ohdakemaan kuningassukua, ruhtinatar Jelisepa Willefintyttären tytär. Hän oli sodan aikaan noin viidentoista ikäinen, ja joutui taisteluja paettessaan eroon perheestään, harhaillen väkijoukosta eksyneenä Argillan valtakunnan puolelle. Siellä hän tapasi isäni Erdan Cedrikinpojan ja turvautui ahdingossaan tämän ystävyyteen. Heidän yhdessäolonsa muuttui liian läheiseksi, ilman suunnitelmaa yhteisestä tulevaisuudesta. Tietäen, ettei voisi mennä naimisiin Erdanin kanssa ainakaan ilman vanhempiansa lupaa, Jiska pakeni Erdanin luota ja etsi suojaa vanhan paimeneukon mökistä. Hän koki häpäisseensä itsensä, eikä rojhennut edes yrittää palata kotiinsa Ohdakemaahan. Äitini oli nimittäin jo ehtinyt tulla raskaaksi, ja hän synnytti minut kurjassa ja likaisessa paimenmökissä.

Paimeneukko ei kuitenkaan halunnut Jiskan lisäksi elätettäväkseen heiveröistä tytönräpälettä, joten eukko otti minut äidiltäni, kun äitini oli kuumeen kourissa, ja myi minut äitini tietämättä jol-

lekin kyläläiselle. Tämä myi minut eteenpäin, Kaikkeuden Luojan johdattuksesta, erälle lapsettomalle naiselle, joka oli töissä samassa linnassa, jossa isäni Erdan oli sodan aikaan asunut. Sidlanimisestä keittäjästä tuli minun kasvattiäitini noitten ensimmäisten elinvuosieni ajaksi, ja hänen miehensä Rusa oli minulle hellä ja huolehtivainen kasvatti-isä.

Jokin sielullinen vamma minuun kenties jäi niistä tunnekokemuksista, kun minut oli riistetty äitini käsivarsilta ja viety vieraaseen syliin, ja sitten taas toiseen syliin, enkä ollut enää päässyt äitini hoiviin. Sidla kertoi myöhemmin, että olin haissut oluelta, kun hän oli tavannut minut ensimmäistä kertaa. Oluella rauhalliseksi tainnutettu pienokainen oli tietysti ollut helpompi myydä eteenpäin. Kukapa olisikaan huolinut vaivoikseen räakyvää ja kouristelevaa, voimiltaan vähäiseksi kasvavaa tyttölasta, josta ei olisi hyötyä edes perheen elättämiseen?

Harva vähävaraisempi ylipäätään otti elätettäväkseen tyttöpuolisia, koska pojista olisi sentään työvoimaksi pellolle tai verstaalle. Mutta Sidla kertoi sydämensä pakahtuneen myötätunnosta, suojelelunhalusta ja rakkaudesta, kun hän oli nähnyt minut karkeassa, harmaassa kangaskoltussani, hennot vaaleahkot haivenet sotkuisina hupun alta pilkottaen. Ja myös Rusa oli vuodattanut kyyneleitä ottaessaan säkkiin kääristyn, sikeästi nukkuvan pienokaisen syliinsä. He uskoivat minun olevan Kaikkeuden Luojan lahja heille, lapsettomaksi jääneelle, hyväsydämiselle pariskunnalle, joka olisi ollut kelvollinen huolehtimaan useammastakin lapsesta. He olivat vastuuntuntoisia, rakastavia ihmisiä, ja kasvattivat minutkin jotta-kuinkin ihmisten pariin kelvolliseksi.

Ilman noita huolehtivia kasvattivanhempiani en ehkä olisi oppinut tuntemaan paljoakaan hellyyttä, myötätuntoa ja hoivatarvetta muita ihmisolentoja kohtaan. Olin kuulemma pienenä lapsena kovin välinpitämätön muita lapsia kohtaan, ja halusin mieluummin huolehtia mistä tahansa eläimistä, jopa kovakuoriaisista, kuin lapsimaisista nukeista. Itkin kuulemma katkerasti, kun tajusin hoivaimieni possujen päätyneen lihapataan, mutten oikeastaan välittänyt siitä, lähtikö joku satunnaisesti kanssani leikkinyt pikkulapsi muualle vai ei. Minä kiinnyin kyllä Sidlaan ja Rusaan, ja he olivat minulle tärkeitä ihmisolentoja. Erityisesti pidin Rusan parrasta, koska se oli kuin eläimen turkki, ja Sidlan runsaista, ruskeista hiuksista, joitten sisälle saattoi piiloutua kuin pehmeitten kasvien sekaan.

Elin parisen vuotta tietämättä mitään oikeasta äidistäni tai isästäni. Jiska oli luullut minun kuolleen nälkään ja samaan kuumetautiin, jota hän itsekin oli potenut, koska niin paimeneukko oli hänelle valehdellut. Äitini oli jatkanut vaatimatonta elämäänsä rohkenematta lähteä takaisin Ohdakemaahan perheensä luo. Vasta pari vuotta Neljän Valtakunnan Sodan jälkeen Ohdakemaan kruununprinssi Josha Rodolfinpoika ja hänen ystävänsä Reguel Reuelinpoika löysivät äitini. Ja kun kävi ilmi, että minäkin olen elossa, Jiska halusi minut takaisin.

Äitini ja Josha Rodolfinpoika ystävästyivät, ja Joshan avulla äitini tapasi myös isäni uudelleen. Koska Erdan oli aikoinaan luvannut ottaa äitini vaimokseen, jos tämä palaisi hänen luokseen, oli Jiskan ja isovanhempieni mielestä oikein, että he kaksi menisivät naimisiin. Samalla Erdan pelastaisi äitini häpeältä, jota äpärälapsen synnyttäminen yleensäkin tuotti. Mutta koska kumpikaan heistä ei ollut kuka tahansa tavallinen kansalainen, heidän oli elettävä tietoisena siitä, keitä he ovat syntyjään, ja varottava aiheuttamasta liiaksi huomiota muussa väessä.

En tietenkään ymmärtänyt vielä pienenä lapsena, että isäni oli syntyjään prinssi Morogan, Molcavarathian kuningattaren Mormessan poika, jonka kaikki olivat luulleet kuolleen Neljän Valtakunnan Sodassa. Koska prinssi Morogan oli paennut omista joukoistaan kesken taistelujen, hänestä oli tullut Mormessan silmissä maanpetturi. Tuota salaisuutta yritettiin tarkoin varjella pahoilta korvilta. Vain muutama henkilö Ohdakemaassa tiesi isäni oikean syntyperän. Isoäitini Jelisepa, joka oli lyhyen aikaa Ohdakemaan kuningattarena, otti Erdanin suojelukseensa. Isäni sai ohjeet keksiä itselleen taustan, joka suojelisi häntä sekä molcavarathialaisilta että niiltä argillalaisilta ja ohdakemaalaisilta, jotka eivät halunneet Mormessan pojan elävän tai varsinkaan nauttivan elämästään.

Niinpä isäni eli Erdan Cedrikinpojan nimellä, ja hänen kerrottiin olevan erään Argillan kuningassukuun kuuluneen ylimyksen äpäräpoika. Vanhempani asettuivat asumaan Ohdakemaan puolelle, Itäisessä Vuoristossa sijaitsevaan Ristikallion linnakkeeseen. Kasvattivanhempani Sidla ja Rusa tulivat myös sinne; Sidla keittäjäksi, Rusa monitaitoiseksi apumieheksi. Ristikallion linnassa kanssamme asuivat myös enoni Jethan ja hänen vaimonsa Jaqelina. Jaqelina oli tavannut isäni Erdanin jo aiemmin Argillan kuninkaanlinnassa, kun tämä oli vielä ollut prinssi Morogan, eikä tämän oikeaa henki-

löllisyyttä olisi voinut häneltä ja enoltanikaan salata. Jiska ja hänen kälynsä Jaqelina olivat keskenään läheisiä, ja nuo kaksi pariskuntaa tulivat hyvin toimeen keskenään. Jethan-enoni oli aina ollut herkkä ja ystävällinen ihminen, ja hän hyväksyi Erdanin langokseen ennakkoluulottomalla myötätunnolla.

En muista tuosta ensimmäisestä vuodestani Ohdakemaan puolella paljoakaan; olinhan tuolloin vasta kolmen, neljän vuoden ikäinen. Minulla on sellainen mielikuva, että elämäni oli tuolloin ehkä osaksi onnellista, osaksi jollakin tavoin kummallista. Ymmärsin vasta myöhemmin, että kaiken taustalla vaikuttivat isäni muistot; hänen menneisyytensä haavat ja tahrat. Uskon kyllä äitini rakastaneen isääni vähintään myötätunnolla ja myös siksi, että se oli hänen mielestään oikein, mutta isäni oli kaiketi pohjimmiltaan hyvin melankolinen, jo lapsuudessaan kovia kokenut nuorimies. Hänen kanssaan eläminen olisi ollut omiaan tuottamaan surua ja huolta lähes kelle tahansa, joka ei olisi mieleltään täysin paatunut, ja Jiska oli ehkä vielä tavallistakin herkkätunteisempi ja vastuullisempi ihminen.

Ehdimme asua Ristikallion linnassa vain jotakuinkin vuoden, kun koitti se päivä, kun Argillasta saapui luoksemme kuninkaallinen lähetti. Muistan hämärästi tuon dramaattisen hetken, kun kaikki hätäntyivät, mutta yrittivät olla niin kuin mitään kummallisempaa ei olisi tapahtunut. Olimme koolla linnansalissa, ja kuuntelin paljoakaan ymmärtämättä, kun äitini luki ääneen argillalaisen lähetin tuomaa viestiä, jännittyneellä äänellä. Viesti oli Argillan kruununprinssin puolisolta, Rodwena Rodolfintytöltä, ystävämme Josha Rodolfinpojan sisarelta. Prinsessa Rodwena varoitti tuossa kirjeessään siitä, että isäni henkilöllisyys saattaisi paljastua, ja hänelle täytyisi löytää uusi turvapaikka.

Tuskin ymmärsin mitään siitä, miten vaarallinen tilanteemme oli, tai miksi ylipäätään kukaan oli vaarassa, mutta muistan kyllä tuon jännittyneen tunnelman. Pakkasimme tavaramme vain muutamassa tunnissa, ja jo samana iltana lähdimme matkaan kohti Argillan rajaa. Jethan-eno saatteli meitä Argillan rajalle, mutta siitä eteenpäin kuljimme vain Sidla ja Rusa turvanamme. En muista tuosta matkastakaan paljon mitään, koska luultavasti nukuin vaunuissa pahoilla mielin, kuten isänikin. En olisi halunnut lähteä pois Ohdakemaasta. Olinhan juuri ehtinyt kotiutua Ristikallion linnaan, ja se, miksi meidän piti muuttaa pois sieltä, olisi varmastikin ollut mie-

lestäni epäoikeudenmukaista, jos olisin voinut tietää syyn siihen. Olisin luultavasti suuttunut hirvittävästi, jos olisin tiennyt, että isäni äiti oli sellainen ihmishirviö, joka halusi tappaa oman poikansa.

Matkan loppuvaiheessa aloin ehkä vähitellen tuntea uteliaisuutta uutta asuinpaikkaamme kohtaan. Olinhan jo ehtinyt kuulla äitini kertomia tarinoita Warginmaasta, jossa asui petoja enemmän kuin ihmisiä. Warginmaan kansa eli vaatimatonta elämää vuoristometsien siimeksessä, eikä pyrkinyt valloittamaan lisää elintilaa itselleen. Kuninkaanlinna oli rakennettu luonnonkivistä ja paksuista puunrungoista. Se oli iso rakennelma, jonka muoto myötäili vuorenrintettä ja siinä töröttäviä kallioita. Kaukaa katsottuna se ei oikeastaan edes näyttänyt yhtenäiseltä rakennukselta. Keskuslinnaa ympäröivät eri tavalla muotoillut, ikään kuin suunnittelematta kyhätyt kivimuurit tai isoista kelorungoista tehdyt paaluidat. Aitojen takana, pitkin vuorenrintettä, oli erilaisia asuinrakennuksia.

Meidän perheemme majoittui kuitenkin syrjemmälle kuninkaanlinnasta; vuoristometsään, jonka lähellä ei asunut muita ihmisiä. Kotimme oli vaatimaton kuin maalaistupa, ja suuren osan ajastani vietin joko lähimetsissä tai sitten uuninpankolle kyhäämässäni ”pesässä” koirani Ashran kanssa. Myös isäni koira, Sasha, jonka hän oli saanut Rowen Didrikinpojalta, oli usein kanssamme, ja kuvittelin meidän olevan oma, pieni perheemme.

Warginmaassa tapasin ensimmäistä kertaa prinsessa Julienan, joka oli Jethan-enoni lapsuudenystävä ja hänen ja äitini serkkupuo-li. Juliena oli miellyttävän näköinen, tunteikas ja hieman ilkeästi hymyilevä nainen, jonka silmien ympärillä oli paljon virniste-lyistä johtuvia ryppyjä. Hänellä oli kaksi poikalasta, jotka olivat kyllä vilkkaita, mutteivat minulle häiriöksi, koska he oleskelivät lähinnä koiriensä tai toistensa kanssa. Julienan puoliso oli enoni Jethanin vaimon Jaqelinan veli, kruununprinssi Jaquel. Hän oli valpasilmeinen, tummahiuksinen ja parrakas mies, joka osasi kouluttaa taistelukoiria puolivilleistä koirasusista. Hän kasvatti kuu-lemma pojilleenkin omia koirasusia henkivartijoiksi.

Warginmaan linnankylässä oli yleensäkin paljon koiria, jotka muistuttivat enemmän tai vähemmän susia. Suurin osa niistä oli tuntemattomille ihmiselle vaarallisia, eikä niitten lähelle saanut mennä, koska ne olivat vartijoita tai jopa taistelukoiria. Julienalla oli tosin myös ihmisystävällisiä koiria, joitten kanssa minäkin sain

leikkiä ja oleskella, mutta hänen miehensä koirasusia ei ollut tar-
koitettukaan kenen tahansa lemmikeiksi. Ne tottelivat vain isän-
täänsä ja olivat vaarallisia muille ihmisille. Warginmaalaisilla oli
käytössä myös metsästyshaukkoja. Kaikki tämä olisi kiinnostanut
minua, mutten saanut vielä silloin tehdä lähempää tuttavuutta
eläimiä kouluttavaan väkeen, enkä liioin saanut omaa vartiokoiraa,
vaikka pyysin sellaista useammankin kerran. Jaquel selitti, etteivät
nuo henkilökohtaiset vartiokoirat suvainneet toisia koiria oman
ihmisensä lähellä, joten, oma Ashranikin olisi saattanut joutua
sellaisen hampaisiin.

Vanhempia Warginmaan kuninkaallisia, eli kuningas Rolfia ja
kuningatar Aquilinaa, en edes tavannut, koska emme koskaan vie-
railleet kuninkaanlinnassa. Eihän ollut tarkoitukseen, että kukaan
pitäisi meitä kuninkaallisten tuttavina. Ohdakemaan entinen ku-
ningas Rodolf ja hänen vaimonsa Melosina asuivat myös Wargin-
maan kuninkaanlinnan kylässä, ja heidät kyllä tapasin joskus ohim-
mennen. Heidän poikansa Josha, joka oli ollut minun vanhemmil-
leni hyvin tärkeä ystävä ja tukija, oli ryhtynyt Vaeltajaveljeksi ja
lähtenyt vaeltamaan pohjoisille Valloittamattomille Maille äitini
nuorimman serkkupuolen, Ilja Reuelinpojan kanssa. Ilja oli prin-
sessä Julienan ja Ohdakemaan Eteläisen ruhtinaskunnan hallitsijan,
Reguel Reuelinpojan pikkuveli.

Toisten ihmisten asiat eivät tuossa vaiheessa kiinnostaneet minua
kovinkaan paljon, enkä tuolloin edes muistanut kovin hyvin Joshaa
ja Iljaa, koska olin ollut vain kolmivuotias tavatessani heidät Argil-
lan puolella. Muistin lähinnä sen, että olin kai ensi alkuun luullut
Ilja Reuelinpoikaa pitkäksi ja komeapiirteiseksi naiseksi, jolla oli
erityinen lupa käyttää lyhempää tunikaa ja housuja. Enkä tieten-
kään lapsena ymmärtänyt, miksi äitini oli niin varma siitä, etteivät
nuo kaksi saisi koskaan lapsia, vaikka eläisivätkin yhdessä.

Asuimme ja elimme siis vaatimattomasti ja syrjässä Warginmaan
kuninkaallisista ja muusta väestä, ettemme aiheuttaisi liikaa huo-
miota ja puheita, jotka saattaisivat kulkeutua kauppiaitten tai vies-
tinviejien mukana läntisiin valtakuntiin. Kaiken varalta emme
paljastaneet oikeaa henkilöllisyyttämme edes Warginmaan välle.
Linnankylän väen silmissä olimme vain jonkun ritarin perheväkeä.
Isäni käytti nimeä ritari Erdan, ja äitiäni nimitettiin yksinkertaisesti
Jiska-rouvaksi. Minä olin saanut äidiltäni nimeksi ”Jaewulka”
erään warginmaalaisen prinsessan mukaan. Aikoinaan Ohda-

kemaahan vaimoksi mennyt prinsessa Jawulka Figulfintytär oli kuulemma ollut isoäitini isän, Willefin, äiti. Prinsessa Juliena kertoi, että ”Jawulka” oli väännös sanoista, jotka tarkoittavat luolasut-ta, ja pidin noista sanoista johdetusta nimestäni enemmän kuin kasvattivanhempieni antamasta nimestä, Adrine.

Noina vuosina sain kyllä rakkautta ja huolenpitoa aikuisilta silloin kun sitä tarvitsin, mutta jossain vaiheessa aloin panna merkille, että äitini oli usein huolestuneen näköinen. Ja isä, vaikka olikin hyvällä tuulella ollessaan lempeä ja rakastava mies, muuttui ajoittain pelot-tavan välinpitämättömäksi tai ahdistuneeksi, joskus jopa ilkeäksi, aivan kuin olisi pitänyt kaikkia ympärillään olevia vihollisinaan. Hän oli usein synkeä ja surullinen. Ja aika ajoin hän oli poissa luotamme pitkiäkin aikoja, enkä aina edes tiennyt, minne hän oli mennyt. Joskus hän majaili asumuksen tapaiseksi laitetussa luolas-sa jonkin matkan päässä kodistamme, mutta joskus hän oli jossakin kauempanakin, päiväkausia.

Vuosien mittaan aloin ymmärtää asioita enemmän, mutta se ei oikeastaan helpottanut huoliani, vaan osittain lisäsi niitä. Ja tiedos-tin isäni juovan välillä liiaksi joko olutta, viiniä tai väkeviä juomia liennyttääkseen omia ahdistuksiaan tai saadakseen nukutuksi. Toi-sinaan, kun hän oli aivan juovuksissa, äitini piti keskittyä rauhoit-telemaan häntä, koska usein hän itki kiihtyneenä ja puhui synkeitä; kuten väitti olevansa vain haitaksi ja vaaraksi kaikille, ja että halusi vain kuolla. Ja pahimman ahdistuksen jälkeen äidin oli hoidettava hänet taas jaloilleen; vakuuteltava ystävyyttään ja sitä, että isä oli meille rakas olento, kuten hän olikin, vaikka käyttäytyikin välillä rasittavasti.

Aloin olla yhä useammin huolissani vanhempieni huolista ja su-ruista. Isälläni näytti olevan hirvittävän raskasta syistä, joita en täysin ymmärtänyt, ja jotka olivat ilmeisesti olleet olemassa jo ennen syntymääni. Olin huolissani myös siitä, miten paljon minun kasvattamiseni vaati heiltä, koska en voi väittää olleeni mikään helppoihoitoinen lapsi. Minulla oli näet tapana poistua omiin oloihini kertomatta siitä kenellekään, ja saatoin toisinaan saada niin voimakkaita suuttumuspuuskia, etten rauhoittunut niistä pit-kään aikaan. Kun isoäitini Jelisepa oli nähnyt minut kolmivuotiaa-na, hän oli kuulemma sanonut, etten tulisi olemaan mikään helppo ihminen varttuessanikaan. Muistutin kuulemma liiaksi häntä itse-ään, ja myös isääni Erdania; tuota herkkää ja tunteikasta miestä.

Kasvatti-isäni Rusa selitti minulle lopulta, miksi isäni oli usein niin ahdistunut. Hän kertoi, että isäni äiti oli pelottava ja vaikutusvaltainen nainen, joka piti isääni vihollisenaan, ja surmaisi tämän, jos saisi tietää tämän olevan elossa. Erdan pelkäsi joka päivä paljastuvansa; hän pelkäsi, että joku tunnistaisi hänet prinssi Moroganiksi ja kertoisi kuningatar Mormessalle hänen olinpaikkansa, jolloin hänet noudettaisiin Molcavarathiaan kidutettavaksi ja teloitettavaksi, ja myös hänen lapsensa vietäisiin Mormessan käsiin. Tai jos Ohdakemaan Neuvosto tai Warginmaan kuningas kieltäytyisi luovuttamasta häntä ja hänen lastaan Molcavarathian lakien mukaan tuomittavaksi, Mormessa saattaisi aloittaa sodan noita viattomia kansoja vastaan. Isäni näki usein painajaisia ja joskus valveharhojakin, joissa hän kenties kuvitteli olevansa yhä tuon inhottavan äitinsä kodissa, tai sotajoukkojen keskellä taisteluissa, tai vankina vihamielisten sutureitten käsissä.

Isä oli minulta poissa aina, kun hän oli ahdistuksensa vallassa, olipa hän juopunut tai ei. Ja hän oli muutenkin paljon poissa arjestani ollessaan noilla matkoillaan, joista sain tietysti kysellä, mutten saanut selkeää vastausta siihen, missä hän oli käynyt ja missä seurassa aikansa viettänyt. Ja äidin täytyi usein olla hänen kanssaan, jos hänellä oli vaikea hetki, ellei Rusa ollut paikalla. Noina hetkinä tunsin, että he kaikki unohtivat täysin minun olemassaoloni. Kasvattivanhemmillani oli usein joitakin käytännöllisiä töitä, eivätkä he välttämättä aina edes huomanneet minun jääneen yksin, jos he ollettivat minun olevan äitini kanssa. Toisaalta, en useinkaan edes pyytänyt huomiota keneltäkään. Saatoin kyhjöttää uuninpankolla Ashran kanssa ja toivoa, että joku tulisi kysymään, olisinko tarvinut jotakin. Joskus kukaan ei tullut, pitkään aikaan.

Kun isäni aiheuttama huolestuttava tilanne oli ohi, sain taas heiltä kaikilta niin paljon turvaa ja lohtua kuin tarvitsinkin. He sanoivat rakastavansa minua enemmän kuin mitään muuta maailmassa. Isä selitti minulle joitakin asioita, joita oli pohtinut ja ymmärtänyt kärsimyksensä aikana, ja minä tunsin viisastuvani siitä. Ja toisinaan, kun isä tapasi minut pihalta vuolemassa puukepeistä leluja itselleni, hän sanoi, ettei ole ennen tavannut niin kätevää veistäjää, joka olisi myös mieleltään moniulotteinen.

Tuollaiset hetket ravitsivat minun hellyyden ja rakkauden nälkäni. Mutta aivan kuten liian vähällä ruualla kasvava lapsi jää ruumiiltaan kitukasvuiseksi, liian vähällä huolenpidolla ja hellyy-

dellä kasvanut lapsi saattaa jäädä tunteiltaan keskenkasvuiseksi. Tai jos joku joutuu kokemaan liiallista epävarmuutta siitä, saako hän sitä mitä kasvaakseen tarvitseekin, hänestä voi tulla kuin koira, joka on aina varuillaan siitä, menettääkö oman luunsa jollekulle itseään vahvemmalle ja röyhkeämmälle.

Minä sain kyllä hyvin paljon rakkautta ja huolenpitoa; olihan minulla kahdet vanhemmat. Mutta se, että minut oli riistetty äidiltäni ennen kuin olin täyttänyt edes vuotta, oli jättänyt haavan, joka ei ollut vielä arpeutunut kunnolla. Kaikki ne hetket, joissa vanhempieni rakkaus tuntui olevan ulottumattomissani ja tunsin itseni yksin jätetyksi, hylätyksi, tuntuivat repivän tuon haavan auki. Haavan olisi pitänyt saada parantua rauhassa. Mutta minä elin vuosia epämääräisessä epävarmuudessa; peläten menettäväni ainakin toisen vanhempani, ja se tuntui samalta kuin jo kertaalleen umpeutunut haava olisi alkanut uudelleen avautua, kirvellä ja vuotaa.

Toisinaan en edes halunnut häiritä vanhempiani, vaan turvauduin uskollisimpaan ystäväni, Ashraan. Ja olihan seurassani usein myös isäni koira, Sasha. Puhuin noille kahdelle karvaiselle seuralaiselleni asioistani ja mietteistäni, kuvitellen niitten olevan ystäviäni. Enhän olisi edes voinut tutustua lähemmin keihinkään paikallisiin ihmisiin, koska minun pelättiin vahingossa puhuvan sivu suuni ja paljastavan jollekulle, keitä oikeasti olimme. Niinpä puhuin vain koirilleni ja metsässä näkemilleni eläimille; joskus jopa puille, koska tunsin niiden olemassaolon ja niissä virtaavan elämän jopa voimakkaammin kuin itsessäni. Ehkä olinkin osaksi kuollut itselleni, vaikken ymmärtänytäkään sitä ennen kuin kaikki minussa alkoi herätä eloon.

Kun aika kului, aloin viihtyä Warginmaassa jopa paremmin kuin muistin viihtyneeni Argillassa tai edes Ristikallion linnassa. Warginmaalaiset ihmiset olivat erilaisia; hiljaisia, omissa oloissaan viihtyviä. Kukaan ei tullut tupaamme käymään kutsumatta. Jos halusimme, saimme olla omissa oloissamme vaikka viikkokausia, eikä sitä kukaan ihmetellyt. Mutta toisinaan tunsin kyllä olevani hieman tylsistynyt, ja olisin halunnut tietää, mitä muihin valtakuntiin kuului. Saimme sieltä varsin harvoin mitään viestejä.

Toista vuotta Warginmaassa asuessamme minulle oli syntynyt pikkuveli. Hän sai nimekseen Jelizei, äitini warginmaalaisen äidinäidin, Jelizian mukaan. Hän oli suloinen ja sääliittävä reppana, ja hoidin häntä kyllä hellästi, mutta toisinaan olin hiljaa sisälläni

kateellinen hänen saamastaan huomiosta. Välillä minusta tuntui, ettei kukaan enää oikeastaan kuunnellut minua, ellei asiani koskenut pikkuveljeäni, tai ellen sitten tehnyt jotakin erityisen ansiokasta. Hetkittäin jouduin ansaitsemaan huomiota käyttäytymällä auttavaisemmin kuin olisin oikeasti tahtonut tai jaksanut. Jos sairastuin itse, sain taas huomiota äidiltäni, muttei ollut kovin mieltä ylentävää olla sairas, jos olisi mieluummin tehnyt jotakin mukavaa hänen kanssaan.

Harvemmin tein mitään ilkeää saadakseni huomiota. Olin oppinut melko kiltiksi äitini hyveellisen kasvatuksen ansiosta, ja toisaalta, minulla tuntui olevan vahva oikeudentunto. Joskus kuitenkin suutuin heille kaikille niin paljon, että sanoin vihaavani elämäni, ja juoksin vuoristoniitylle, pakottaen äitini juoksemaan perääni huolestuneina. Sen jälkeen minua huomioitiin taas jonkin aikaa hie-
man enemmän. Muttei kestänyt kauaakaan, kun isä muuttui taas syystä tai toisesta ahdistuneeksi, ja äiti joutui pitämään häntä silmällä lähes joka hetki, koska hän oli sanonut, että haluaisi kuolla. Olin itsekin huolissani isän takia, vaikka toisaalta ymmärsin sen, että ehkäpä häntä ahdistikin niin paljon, että hän luuli kuolemansa olevan ainoa keino päästä siitä ahdistuksesta eroon. Ja pikkuveljeni Jelizei sairasteli paljon noina ensimmäisinä ikävuosinaan, näki usein harhoja kuumeessa ollessaan ja toisinaan myös käveli unis-
saan, joten hän vaati erityistä hoivaa ja vartiointia.

Vietin paljon aikaa itsekseni, omassa maailmassani, jossa kykenin puhumaan eläinten ja kasvien kanssa, ja opettelín niitten kautta tuntemaan Kaikkeuden Luojan. Sain yksinäiseen mieleeni vaihtelua siinä vaiheessa, kun opin lukemaan ja kirjoittamaan. Sen jälkeen aloin nauttia yhä enemmän omasta rauhostani, omassa maailmassani, ja aloin myös yhä enemmän salata asioitani muilta ihmisiltä. En enää edes yrittänyt kertoa kaikkia ajatuksiani vanhemmilleni tai Sidlalle tai Rusalle, koska eivät he niitä aina edes ehtineet kuunnella, enkä olisi aina edes uskaltanut kertoa niistä heille. He olisivat saattaneet luulla minun tulleen mielipuoleksi, koska ajatukseni olivat ehkä liian outoja heidänkin mielestään.

Joskus puhelin joistakin mietteistäni Julienalle, ja hän kertoi minulle erikoisesta pikkuveljestään Iljasta ja jostakin edesmenneestä sukulaisestaan Eljanista, joka oli tuntenut erityistä yhteyttä kaikkien luotuun. Muttei Julienakaan, tuo eloisa ja vilkasmielinen, koirien keskellä viihtyvä nainen, voinut viettää kovin paljoa aikaa

seurassani, ettei vain kuninkaanlinnassa vieraileva väki olisi alkanut ihmetellä tuttavuuttamme ja henkilöllisyyttäni.

Prinssi Jaquel saattoi kyllä joskus jäädä puhelemaan kanssani pitkäksikin aikaa koirasusistaan, mutta vaikka se kaikki olikin kiinnostavaa, olisin toivonut hänen vievän minut katsomaan niitä. Toivoin saavani oman koirasuden sitten, kun Ashra kuolisi, vaikkei oman koiran kuolemaa huvittanutkaan liiaksi ajatella. Olin joskus nähnyt metsän reunassa villejä susia, jotka katselivat minua aivan kuin kutsuvasti. Olisin halunnut tutustua sellaiseen olentoon, jota ihminen ei olisi koulunut omaksi palvelijakseen. Ashra oli kyllä rakas minulle, mutta se tuntui usein melkein pä enemmän lapselta kuin ystävältä ja suojelijalta. Tunsin tarvitsevani enemmän suojaa, enemmän toveruutta, enkä niinkään jotakuta, jota minun piti helliä ja josta minun piti huolehtia melkein kuin jonkinlaisesta vauvasta.

Ajoittain koin melkein ruumiillista tuskaa, kun en saanut yhteyttä senkaltaiseen villiin olentoon, jollaisen tiesin tarkkailevan minua metsänreunasta. Lohdukseni kuvittelin itselleni susiystävän, joka olisi sieluni puolikas, mutta olisin halunnut myös tuntea sen läsnäolon; kokea sen olevan oikeasti olemassa, ruumiillisestikin. Pyysin Kaikkeuden Luoja antamaan minulle ystävän, joka ymmärtäisi minua sanoittakin, eikä koskaan katoaisi elämästäni. Aika kului, eikä sellaista olentoa ilmestynyt konkreettiseen todellisuuteeni. Mutta sitkeästi tuo olento eli mieleni sisällä, vaikken edes osannut pukea häntä minkäänlaiseen näkyvään muotoon. Tunsin vain, että hän oli olemassa, jossakin, ja tuo tunne lohdutti minua sielullisessa yksinäisyydessäni.

Mitä tapahtui pienokaiselle, joka syntyi Neljän Valtakunnan Sodan aikaan Argillan puolella, räyhäisen paimeneukon mökissä? Jewulka Erdanintyttären täytyi piileskellä isänsä takia vuosikausia Warginmaan syrjäseudulla. Kun Jaewulkan syntyperä paljastuu, toisten odotukset alkavat vaikuttaa hänen elämäänsä. Hänhän on kahden valtakunnan kuningassukujen jälkeläinen, kuningatar Mormessan perillinen.

Jaewulka saa kasvaa rakastettuna lapsuutensa ja nuoruutensa vuodet; tosin, isällä on omat ongelmansa, ja äidillä omat taakkansa. Vanhempien sailaisuudet paljastuvat Jaewulkalle vasta siinä vaiheessa, kun hän on jo ehtinyt "sokeaa" oman elämänsä. Hän ei nimittäin sopeudu joukkoon. Hän ei ole "tavallinen". Hän ei halua ikäisiään ystäviä, etenkin "neitopuolisia", vaan viihtyy paremmin eläinten kanssa. Vanhemmat eivät halua painosta Jaewulkaa, mutta hän kokee paineen itsessään, sisäisesti, ja ympäristössään, kun hän kohtaa kodin ulkopuolisen maailman. Hän ei osaa elää niin kuin muut, eikä haluaisikaan, muttei tiedä, miten muutenkaan voisi elää, ellei voi kadota yksin erämaahan.

Jaewulka yrittää sopeutua kuningas Rowenin hoviin, ylhäisen neidon rooliin. Mutta ellei voi olla sellainen kuin oikeasti on, ei mitenkään voi löytää itselleen sopivaa ystävääkään. Jaewulka ajautuu varomattomasti kihloihin Itä-Molcavarathian käskynhaltija Merickin pojan kanssa. Itsesyytösten kiduttamana hän vaipuu lähes epätoivoon, koska ei tiedä, miten pääsisi irti kihlauksestaan ilman diplomaattista kriisiä ja häpeää. Lapsuudentuttava Daniyeel on ryhtynyt Vaeltajaveljeksi, eikä voi tarjota edes turvapaikkaa. Jaewulka onnistuu tapaamaan muita ihmisiä, jotka tarjoavat hänelle apuaan. Mutta kehen hän enää uskaltaa luottaa? Saattaahan joskus käydä niin, että sutta paetessa tuleekin karhu vastaan...

Jaewulka Erdanintyttären tarina jatkuu Ohdakemaa- sarjan seuraavassa osassa. Katso: ohdakemaa.blogspot.fi.

